

██████████ **Ügyvédi Iroda**
 Dr. ██████████ ügyvéd

MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA
 részére

BUDAPEST
 Donáti u. 35-45.
 1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	W/ 2907-0/2015
Érkezett:	2015 SZEPT 16.
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 3 + hb db	4

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Ügyfelem, **VINCZE GÁBOR** (adószám: ██████████) ██████████, ██████████, ██████████ szám alatti lakos képviseletében, (F/1: *ügyvédi meghatalmazás*) a Kúria Kfv.V.35.368/2014/9. számú – ügyvédi irodám részére postai úton 2015. július 13. napján kézbesített - ítéletével szemben az Abtv. 27. § alapján az alábbi

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z t

terjesztem a Tisztelt Alkotmánybíróság elé.

I./

A Nemzeti Adó-és Vámhivatal első fokú szerve határozatában kötelezte Ügyfeletem, hogy fizessen meg általános forgalmi adó adónemben 6.676.000,- Ft adókülönbözetet, 3.500.000,- Ft adóbírságot és 640.000,- Ft késedelmi pótlékot, mivel az általa vizsgált számlákat nem találta adó-visszaigénylésre alkalmasnak, ugyanis azok álláspontja szerint nem valós gazdasági eseményekről kerültek kiállításra.

A hivatkozott határozattal szemben fellebbezést terjesztettem elő, melynek eredménytelenségére tekintettel a jogerős adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata iránt kérelmet terjesztettem elő a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz (F/2: *kereset*).

A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.K.26.867/2013/32. számú ítéletében Ügyfelem keresetét elutasította és kötelezte Ügyfeletem, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 400.600,- Ft eljárási illetéket, mivel álláspontja szerint a felperes keresete a gazdasági esemény minősítése tekintetében alapos, az adókülönbözet mértékének megállapítása szempontjából azonban nem alapos (F/3: *ítélet*). A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság álláspontja szerint ugyanis az Ügyfelem által a ██████████ Kft. részére kibocsátott 28 millió forint + 7 millió forint Áfa összegű számla adófizetési kötelezettséget keletkeztetett, melyet azonban Ügyfelem a 2011. első negyedéves bevallásában, analitikájában nem szerepeltetett. A hivatkozott ítélet értelmében az adófizetési kötelezettséget az általános forgalmi adót tartalmazó, pénzügyileg rendezett számla alapozta meg, mellyel kapcsolatban Ügyfelem bevallási kötelezettségének nem tett eleget, így az adókülönbözet megállapításának jogalapja fennáll. A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy Ügyfelem ugyanilyen mértékű általános forgalmi adó visszaigénylésére jogosult nem releváns, mivel a bevételi és kiadási számlák egyike sem került bevallásra, és ezért ezen hivatkozás nem alkalmazható, hiszen a számla kiállítása önmagában adófizetési kötelezettséget keletkeztetett.

A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hivatkozott ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő a Kúriához, aki jelen panaszom tárgyát képező ítéletében a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érintette, a felülvizsgálati kérelemmel támadott részét pedig helyben hagyta és Ügyfelemet perköltség és eljárási illeték fizetésére kötelezte (*F/4: ítélet*).

A Kúria álláspontja szerint:

- az adófizetési kötelezettséget annak a ténynek a bekövetkezése keletkezteti, amellyel az adóztatandó ügylet tényállásszerűen megvalósul, és ez a joghatás beáll akkor is, ha teljesítés hiánya ellenére számlakibocsátás történik és az a számlán a termék értékesítőjeként, szolgáltatás nyújtójaként szereplő személyre, szervezetre áll be.
- helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy Ügyfelem terhére az adókülönbötet az a tény keletkeztette, hogy az általa kiállított, kimenő számlájának adótartalma az adóbevallásban nem szerepelt, így azt meg sem fizette
- az Ügyfelem által kiállított, kimenő számlájával érintett ügylethez kapcsolódóan Ügyfelem részéről befogadott számlát nem szerepeltette a bevallásában, melyből következően nincs adójogi következménye annak, hogy az adóbevallásba be nem állított, befogadott számlában mekkora volt az ellenérték és az adótartalom.
- nincs jogalapja Ügyfelem részéről az adóhiány, adókülönbötet hiányára vonatkozó hivatkozásának és annak sem, hogy az államháztartást kár nem érte, a könyvelő mulasztása pedig adózói felelősség, melynek következményeit Ügyfelem viselni köteles
- Ügyfelem a fel nem dolgozott önellenőrzéssel bevallása hiányait nem pótolta

II./

Álláspontom szerint a Kúria hivatkozott Kfv.V.35.368/2014/9. számú ítélete súlyos alkotmányossági aggályokat vet fel, illetve az Alaptörvénybe ütközik az alábbiak miatt:

Álláspontom szerint a Kúria (illetve Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság) eleve abból a téves kiindulási pontból vizsgálta a tényállást, hogy a felperes terhére adókülönbötet áll fenn általános forgalmi adó adónemben, holott Ügyfelem a perbelivel azonos összegű számlát fogadott be a [REDACTED] Kft. részéről is, és a két számla összege megegyezett egymással, tehát az államháztartást nem érthette hátrány, adóhiány így nem is keletkezhetett. A Kúria jogértelmezése így egy méltánytalan és tisztességtelen helyzetet teremtett Ügyfelem számára, ugyanis egy olyan mulasztás miatt keletkezik tízmillió forintos nagyságrendű adótartozása különféle jogcímenek, mely tényleges következményekkel, az államháztartás oldalán jelentkező hátrányokkal nem járt és amelyet Ügyfelem az önrevízió végrehajtásával egyébként orvosolt is.

A fentiekre tekintettel megalapozatlanul állapította meg a Kúria, hogy nincs jogalapja Ügyfelem részéről az adóhiány, adókülönbötet hiányára vonatkozó hivatkozásának és annak sem, hogy az államháztartást kár nem érte, mert ezeket a körülményeket a tényállás értékelése körében nem lehet figyelmen kívül hagyni. Az adóhiányhoz fűződő jogkövetkezményeknek ugyanis az a rendeltetésük, hogy az államháztartást ért hátrányokat ellensúlyozzák, illetve szankcionálják, márpedig ilyen hátrány nem merült fel, tehát tulajdonképpen egy érdemi következmények nélküli könyvelői mulasztás miatt marasztalták Ügyfelemet tízmillió nagyságrendű fizetési kötelezettség teljesítésére. Megjegyzem, hogy Ügyfelemnek a könyvelővel szembeni igényérvényesítésre már egyébként nincs is lehetősége, mert a mulasztást olyan személy követte el, aki már nem is tevékenykedik könyvelőként, Ügyfelem ismeretei szerint nem is érhető el, vele szemben az igényérvényesítés tehát eleve lehetetlen.

Azt Art. 178. § 3. pontja értelmében: „*E törvény és – ha törvény másként nem rendelkezik – az adóról szóló jogszabályok alkalmazásában*

adókülönbötet: a bevallott (bejelentett), bevallani (bejelenteni) elmulasztott vagy a bevallás (bejelentés) alapján kivetett, kiszabott és az adóhatóság által utólag megállapított adó, költségvetési támogatás különbözete, vagy a büntetőeljárás során jogerősen megállapított – és a bíróság jogerős

határozata alapján az adóhatóság által határozattal megfizetni rendelt – adóbevétel csökkenés, vagyoni hátrány, és a jogosulatlanul igénybe vett költségvetési támogatás”

Az Art. 170. § (2) bekezdése értelmében: *„Adóhiánynak minősül az adózó terhére megállapított adókülönbözlet, önadózás esetén csak akkor, ha az adókülönbözletet az esedékesség időpontjáig nem fizették meg, illetve a költségvetési támogatást igénybe vették. Az eredeti esedékesség napján fennálló túlfizetést az adófizetési kötelezettség teljesítéseként csak akkor lehet figyelembe venni, ha a túlfizetés az ellenőrzés megkezdésének napján is fennáll”.*

Az idézett jogszabályhelyek értelmében álláspontom szerint Ügyfelemmel szemben adóhiányt nem lehet megállapítani, hiszen egyrészt a számlák szerinti összegek és azok Áfa-tartalmuk azonossága folytán az államháztartást nem érte hátrány, másrészt az önrevízióra tekintettel a bevallás sem maradt el.

Összefoglalva, álláspontom szerint a Kúria hivatkozott ítélete nem csupán jogellenes, de tisztességtelen és elfogadhatatlan helyzetet is teremt, hiszen egy tisztességesen dolgozó és adózó adóalanyt terheli meg tízmillió forintos nagyságrendű fizetési kötelezettséggel egy utóbb orvosolt könyvelői mulasztás miatt annak ellenére, hogy már a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság is megállapította, hogy *„a felperes a [REDACTED] Kft-vel kötött vállalkozási szerződésnek megfelelően teljesített, az általa kiállított, továbbá a [REDACTED] Kft-től befogadott számlák valós gazdasági tartalommal bírnak, téves azon adóhatósági megállapítás, hogy a vitatott számlák az adó összegét hitelesen igazoló dokumentumként nem fogadhatóak el”.*

A Kúria döntését megelőzően a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság már azt is megállapította, hogy az adóhatóság jogszabálysértést követett el, a tényállást nem tisztázta, lényeges szakkérdések vonatkozásában nem rendelt el szakértői bizonyítást, tehát kizárólag a könyvelői mulasztás miatt nem helyezte hatályon kívül a perbeli közigazgatási határozatot, holott álláspontom szerint – a fentiek értelmében – az ügylet kapcsán adókülönbözlet, illetve adóhiány nem keletkezett.

III./

Álláspontom szerint a Kúria hivatkozott ítélete ellentétes az Alaptörvény alábbi rendelkezéseivel, azokat súlyosan sérti:

Álláspontom szerint az adóhiány megállapításának és az adóhiány, illetve a hozzá tartozó szankciók megfizetésének rendeltetése az, hogy helyreállítsa, illetve szankcionálja az államháztartást ért jogellenes hátrányokat, a perbeli esetben azonban az államháztartást nem érte hátrány (amennyiben mégis, azt az önrevízió orvosolta), következésképpen a felperessel szemben adóhiány megállapításának sincs helye, a Kúria határozata ezért sérti Ügyfelem tisztességes eljárásához fűződő jogait.

Ügyfelem tisztességes eljárásához, tulajdonjoghoz, illetve ésszerű, tisztességes és erkölcsös bírói döntéshez fűződő jogait az Alaptörvény alábbi rendelkezései teremtik meg:

Az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás című fejezete értelmében: *„Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.*

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.”

Az Alaptörvény idézett rendelkezései értelmében a Kúria eljárása ellentétes az Alaptörvény legalapvetőbb, alapvető célkitűzéseivel, illetve szellemiségével, hiszen döntésével gyakorlatilag szentesíti azt az állapotot, hogy az állam kizsákmányoljon és megsarcoljon egy egész életében becsületesen dolgozó és adózó, tisztességes állampolgárt egy olyan mulasztás miatt, mely semmilyen, az államháztartásra nézve hátrányos jogkövetkezménnyel nem járt és amelyet Ügyfelem egyébként orvosolt is.

A Kúria (illetve a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság) döntése továbbá méltánytalan és igazságtalan helyzetet teremt, mely nyilvánvalóan ellentétes az Alaptörvény idézett rendelkezéseivel és szellemiségével.

Az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezetének XXIV. cikke értelmében:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni”.

A Kúria hivatkozott ítélete álláspontom szerint ellentétes az Alaptörvény idézett rendelkezéseivel, hiszen tisztességtelen, méltánytalan helyzetet teremt számára azáltal, hogy egy érdemi következmények nélküli könyvelői mulasztás miatt őt anyagilag teljesen lehetetlen helyzetbe sodorja.

Az Alaptörvény az Állam című fejezetének 28. cikke értelmében: *„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak”.*

Álláspontom szerint a Kúria hivatkozott jogértelmezésével eltávolodott az alkalmazott jogszabályok valódi tartalmától, azokat szó szerinti jelentésükhöz mereven ragaszkodva, valódi szellemiségüktől elrugaszkodva értékelte, és ennek következtében egy méltánytalan és tisztességtelen helyzetet idézett elő azáltal, hogy – a közigazgatási határozatok által teremtett – állapotot szentesítve egy államháztartási szempontból semmilyen következménnyel nem járó mulasztást szélsőséges, Ügyfelemre nézve megrendítő erejű jogkövetkezményekkel sújtott. A Kúria (illetve a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság) hivatkozott ítélete álláspontom szerint ellentétes a józan ész logikájával, kifejezetten sérti az erkölcsös, tisztességes adófizetők jogérzékét és igazságérzetét és az adójogi jogszabályok szellemiségével ellentétes célra vezet, illetve ilyen helyzetet teremt.

Az Alaptörvény XIII. cikkének értelmében: *„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár”.*

Álláspontom szerint a Kúria hivatkozott ítélete Ügyfelem tulajdonhoz való jogait is sérti, hiszen alapot teremt Ügyfelemnek jogos pénztulajdonától történő megfosztására.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § értelmében: *„Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés*

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.

Az idézett jogszabályhelyek értelmében Ügyfelem jogosult alkotmányjogi panasz előterjesztésére, hiszen az ügy érdemében hozott döntés az Alaptörvényben biztosított jogait sérti és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, ugyanis a Kúria döntésével szemben további jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésre.

IV./

A fentiekre tekintettel

k é r e m

a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Kfv.V.35.368/2014/9. számú ítéletét – a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.K.26.867/2013/32. számú ítéletére kiterjedő hatállyal - az Abtv. 43. § alapján megsemmisíteni és a Kúriát – illetve a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot - új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasítani szíveskedjen.

A képviseleti jogosultságomat igazoló meghatalmazásomat mellékelten küldöm, melynek eredeti példányát 15 napon belül pótlólag csatolom.

Az indítványozó nevének közzétételéhez, illetve az indítványban szereplő személyes adatok közzétételéhez hozzájárul.

Debrecen, 2015. szeptember 11.

Tisztelettel:

